

Hr. Bendtsen var inde på EU, talte om Nice-traktaten, den historiske udvikling, om det nu gik for hurtigt eller for langsomt med udvidelsen og ære være det. Jeg kan ikke huske, at fru Ulla Tørnæs overhovedet beskæftigede sig med EU, men undskyld, hvis jeg husker forkert. Smådiskussioner om, hvorvidt Nicetraktaten nu skulle have været til folkeafstemning eller ej, eller hvad der i øvrigt stod i den, er virkelig noget, der får folket uden for til at hænge ved hr. Holger K. Nielsens læber.

Hvorfor drejer det her sig ikke om at få frem, at EU spiller en afgørende rolle, når det drejer sig om fredsbevarelse i hvert fald i vores del af verden? EU spiller en afgørende rolle, hvis man ønsker at give humanitær bistand i denne verden til de millioner, der har det ganske forfærdeligt. EU spiller igennem WTO en ganske afgørende rolle, hvis man synes, at handel skal foregå på en måde, så også de sølleste får en chance.

Ønsker man en mere ligelig fordeling af velfærden, den ufattelige rigdom og den ufattelige fattigdom i denne verden, spiller EU en afgørende rolle. Og jeg kan nævne miljø, jeg kan nævne alle mulige andre ting.

Det er jo derfor, det gang på gang undrer mig, at netop de mennesker, der er mest optaget af det her, kan komme i tanke om at hænge sig i et eller andet teknokrati eller bureaukrati og sige, næ, de er imod EU, for det er igennem det medlemskab og alene gennem det, at der virkelig kan rykkes noget fra dansk side.

Selvfølgelig kan vi tage førertrøjen på nogle områder, og det er vi vel også nødt til, hvis vi kræver det af andre, den filosofi køber jeg gerne, det drejer sig om ulandsbistand osv., og jeg er helt enig. Men det rykker jo ikke en halv meter, medmindre man har en organisation, der kan stille sig op og betyde noget i denne verden. Og det synes jeg at EU-debatten skulle have drejet sig om.

Den anden side af globaliseringen er jo nok så interessant, for det er den, der spiller ind i vores dagligdag herhjemme.

Der er virksomheder, der har gavn af, at de nu kan producere i lande, hvor rammebetingelserne er bedre, som det hedder – det betyder, at der er en billigere arbejdskraft og man bedre kan komme igennem en produktion med lave omkostninger. Det har jeg ikke spor imod; det synes jeg er meget fornuftigt.

Men virksomhederne må så til gengæld erkende, at de står med en helt ny social dagsorden, som herhjemme er ordnet i et velordnet ar-

bejdsmarked for mange år siden, hvor det er småskærmydsler, det drejer sig om, mens de udeomkring må tage stilling til børnearbejdere, til sociale vilkår og til mennesker, der skal leve i ufattelig fattigdom. Og det værste ved fattigdom er som bekendt ikke, at man ingen penge har. Det værste ved fattigdom er, at man ingen valgmuligheder har. Og det er virksomheder specielt i vores del af verden dybt forpligtet til at tage sig af med den tradition, vi har.

Men det er igen virksomhederne, og det kan også forekomme lidt fjernt. Hvad er det, globaliseringen, forandringen – statsministeren sagde det jo, barometret står på permanent forandring – betyder for os alle sammen?

Den betyder, at vi ser en ganske stigende tendens til, at vores befolkning i Danmark bliver delt op på en helt ny måde; en opdeling i det danske samfund, der groft set kunne kaldes nordholdet og sydholdet, hvor nordholdet siger: Yes, vi er med på nettet, globaliseringen, udviklingen, velkommen til omverdenen osv., osv. Men hvor sydholdet træder tilbage og siger: Hvad er nu det? Vi vil have de gode gamle dage med Koch og kolonihaver.

Den opdeling tror jeg bestemt man skal være meget, meget mere opmærksom på, for spørgsmålet er, om det i virkeligheden ikke er godt i gang med at gå helt på tværs af partiskel.

Jeg talte for nylig med en veninde, der har noget forstand på unge menneskers problemer med anoreksi og bulimi osv., og så spørger jeg hende om, hvad det er, der gør, at unge piger på 11-12 år – helt dernel er det nu kommet – har de problemer. Hun svarer, at det er en mærkelig blanding af to ting: af en forkælethed og en forladthed, det er ønskebørn, der måske bare ikke kan leve op til deres elskede forældres elskede ambitioner på deres vegne og dermed føler sig forladte.

Det er denne kombination af forkælethed og forladthed – ikke sådan, at man er forladt, men at man føler sig forladt af værdier, af kontakt, af omgivelser, af nære relationer, man zapper sig igennem det hele, det går stærkt det her, man er på eller ikke på.

Det er jo et spørgsmål, om det kun er de unge mennesker, som er berørt af de her sygdomme, der har det problem, eller om vi i det hele taget har det sådan. Globalt er der jo ingen tvivl om, hvem der er forkælet, og hvem der har al mulig grund til at føle sig forladt, den ligger på den flade hånd, men også herhjemme kan man se et typpisk skel mellem de forkælede og en større og